

[Jens Foged.]

For øvrigt er det sådan, at i nogle af de tilfælde, forslagsstilleren nævner i deres fremsættelse, er kursgevinsten ikke engang konstateret, selv om der i forslaget til folketingsbeslutning står, at den dog skal være konstateret. Når man læser fremsættelsestalen og finder, at den ligesom kredser omkring steder, hvor der ikke er konstateret kursgevinst, så fornemmer man ligesom, at forslagsstillerne, så vidt det er muligt, vil gå endnu videre, så at opsparingsviljen kan få endnu ringere vilkår, end den har i dag. Vi er alle klar over, at hvis denne opsparingsvilje ikke på en eller anden måde bliver bedre, end den er, så bliver mulighederne for at få midler til investeringer og for at opretholde fuld beskæftigelse i dette land endnu ringere, end de er, så tvinges finansministeren til disse store kasseoverskud, hvad der på lang sigt ikke er nogen absolut ønskelig situation.

Vi finder for øvrigt, at vi gang på gang har diskuteret disse ting i sammenhæng med anden skattelovgivning, og vi er naturligvis rede til, når vi har den almindelige skattelovgivning til debat, at tage disse spørgsmål op, hvis der er anledning til det, men en folketingsbeslutning på dette specielle område, som skal lægge et særligt pres på finansministeren, finder vi ikke der er grundlag for.

Hvad angår hr. Grünbaums udtalelser om udsendelsen i tv, vil jeg gerne sige, at jeg så lidt af den, desværre ikke den hele, og fandt, at den var helt tendentøs; den omhandlede et enkelt problem og ligesom drog nogle af skatteborgerne ind i billedet, og disse skatteborgere blev placeret på en særdeles uheldig måde, mens andre skatteborgere, der måske havde tilsvarende forhold inden for det skattepolitiske område, jo ikke var med inde i billedet. Der var ingen debat i det foretagende, det var noget, der blev serveret og derfor virkede særdeles uheldigt. Jeg vil sådan set gerne tilslutte mig hr. Grünbaums ønske om, at udsendelsen blev gentaget, dog

ikke i fjernsynet, men for os andre — der er ingen grund til at gentage den i fjernsynet.

Martin Pedersen: Jeg vil også gerne takke finansministeren for den udførlige redegørelse.

Det ærede medlem hr. Grünbaum hæftede sig jo meget ved disse lån, som A. P. Møller giver til kommunerne, men der er ingen skattemæssig forskel, hvad enten det drejer sig om et lån fra A. P. Møller eller et almindeligt kreditforeningslån. F. eks. kan obligationer for et 7 pct. 10-årigt lån sælges til en kurs af omkring 80-85. De 15 pct., der er op til pari, er jo skattefri, således som lovgivningen nu engang er indrettet.

Det er efter min mening ganske klart, at her i samfundet tages der hensyn til de skattemæssige konsekvenser, ligegyldigt hvad man arbejder med, og det vil sige, at hvis de skattemæssige konsekvenser ændres, må man gå ud fra, at det får indflydelse på den rente, der beregnes. Med hensyn til de særlige A. P. Møller-lån, er det jo lån, der udlånes til kommuner og amter, og for kommuner og amter har det skattemæssige ingen betydning, fordi de jo ikke svarer skat. Hvis det derimod er til en privatmand, man udlåner pengene, vil det jo have den betydning, at han vil komme til at svare skat af kurstab. Hvis jeg tænker mig, at en mand f. eks. tager et lån til kurs 90 og skal betale det tilbage i løbet af 2 år, vil han få lov til at trække den rente fra på sin selvangivelse, som han betaler; de 10 pct. kurstab, som han i løbet af dette tidsrum får, har han derimod ikke lov til at trække fra. Der er altså en modregning her. Den gevinst skattemæssigt, som udlåneren har, betales faktisk af den, der modtager pengene.

Men det samme gør sig jo ikke gældende for kommuners og amters vedkommende. Derfor kan en kommune være lige glad med, om den f. eks. låner til 8 pct. på et år eller den låner til 4 pct. til en kurs af 96, for så bliver renten de samme 8. For en privatmand vil det altså være sådan, at den skat-